

GULÁŠ

autor: Kateřina Lužná

Sabina přichází na scénu s velmi nepřívětivým výrazem ve tváři. Má ovázaný palec. Posadí se na židli uprostřed, ruku s ovázaným palcem si demonstrativně položí na kolena a chvíli jen namíchnutě hledí do publika.

Guláš, paní!

Tak jo. Jsem si říkala, že teda jednou můžu dělat hospodyňku! To bylo furt, doma nic pořádně neděláš, nic nestíháš, všechno musím já, co si neuvařím, to nemám... No dobře, dobře! Tak když mám teda jednou volno, udělám ti něco pořádnýho, ať furt nemáme na talíři jenom tvoje blbý kecy! Bude guláš, sežeň maso!

Lovec vyrazil. Čekám půl hodiny, nic. Hodina, nic. Dvě hodiny, nic. Jsem mu mohla zavolat, že jo. Ale proč, času dost. Komu záleží na domácím vaření? Jemu! Hlavně maso, maso musí být vždycky úplně naprosto dokonale perfektně čerstvý, bez chybičky, jinak ho nesežere. Takže bych mohla rušit, co kdyby zrovna tu krávu pomáhal rodit!

Za tři hodiny se lovec konečně vrátil, maso z papíru ještě bučelo, tak mu povídám: děkuju pěkně, běž si do obýváku, dávaj fotbal, já budu teda vařit. Řekněte mi, paní, co udělá normální chlap, když mu tohle řeknete? No? Co udělá ten váš? Vypadne, ne? A co udělal ten můj debil? Sednul si v kuchyni na prdel a začal radit!

Krájej si cibuli víc nadrobno, ztlum ten plamen, bacha, připaluje se ti to, přidej tam už papriku, jak dlouho se to ještě bude vařit, já bych tam vodu nalil dřív, to už je moc, ne? Jo, to už bylo moc. Pánové, dám vám jednu dobrou radu. Ne, fakt dobrou, zkuste poslouchat, já vím, že je to skoro nemožný, ale tahle je vážně užitečná: Nikdy, opakuju, nikdy neserte ženskou, která drží nůž! Dopadne to špatně! Hodně špatně! A vždycky!

Jo. Řízla jsem se. A hodně, hlubok, nožem od pálivý papriky. A víte, co mi řek? Co mi ten debil řek? Ať neječím, že si za to můžu sama, kdybych měla v práci pořádek a systém, nic by se mi nestalo. Ne, paní, ještě nejsem vdova. Ale bylo to těsně, hodně těsně, takhle! Ne, paní. Myslím, že guláš u nás už vařit nebudeme.